మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి

– మ్యూజికాలజిస్ట్ రాజా

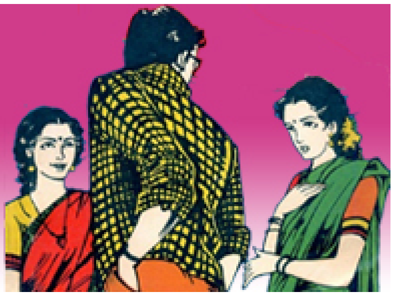

ప్రియ పాఠకులకు,

‘రాజా‘ రాస్తున్న సీరియల్ ‘మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి‘ కథని నాకు మొదటిసారి చెప్పినప్పుడు ఆయన ‘మీ ఫోటో ఇంతదాకా ఎక్కడా రాకపోవడం వల్ల నేననుకున్న రచయిత పాత్రకి మీ పేరు వాడుకుంటాను. అభ్యంతరం లేదు కదా?‘ అని అడిగారు. ఆ తర్వాత నాలుగైదుసార్లు ఈ కథ గురించి చర్చించాం. ఆయనలో మంచి స్పార్క్ ఉంది కాబట్టి ఆరువారాల కోసం అనుకున్న కథని దాదాపు పదిహేను వారాలదాకా ఎక్కడా విసుగు పుట్టకుండా పెంచి రాయగలిగారు.

వ్యక్తిగతంగా నాకు సంబంధించిన కొన్ని విషయాలని కథలో సహజత్వం కోసం వాడుకోవడానికి చెప్పడం మినహా, ఇందులో నా ప్రమేయం ఏం లేదు. కొంతమంది వ్యక్తులు, ప్రసిద్ధులు, ఫోన్ చేసి అడిగారు. ‘రాజా అనే మీ సీరియల్ చదువుతున్నాం బాగుంది‘ అని. మరికొందరు ‘రాజా‘ అనే పేరుతో నేనే ఆ నవల రాస్తున్నానని కూడా అభిప్రాయపడ్డారు. అందులో నిజం లేదు. పత్రికా సాహిత్యంలో సంబంధం లేని ఓ సుప్రసిద్ధ చిత్ర దర్శకుడే ఆ ‘ఆ సీరియల్ ఎవరు రాస్తున్నారని‘ అడగడాన్ని బట్టి చూస్తే ఈ నవల విశేషంగా అన్ని వర్గాల చేత ఆకర్షింపబడిందనిపించింది. రచయితగా కొన్నివేల పాత్రలు సృష్టించిన నన్నే తన తొలి నవల్లో ఓ పాత్రని చేయడంలో ‘రాజా‘ విజయవంతం అయ్యారనే నా అభిప్రాయం. ఆయన రాసే తర్వాత సీరియల్ నవల కూడా ఇదే ఒరవడిలో సక్సెస్ అవాలని రాజాకి నా బెస్టు విషెస్ తెలియజేస్తున్నాను.

మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి.

❀❀❀

(రచనాకాలం: 1987)

(ప్రారంభం)

మౌళవిక కర్చీఫ్ తడితడిగా అయిపోయింది. ఒక్క ఆటో కూడా దొరకటం లేదు. ఆ చిరాకంతా ఆమె ముఖం మీదనే ప్రతిఫలిస్తోంది.

"ఇవాళ మనకి కారు కావాలని మీ డాడీకి చెప్పలేదా?" అంటూ అడిగింది జయశ్రీ

"ఓ అయిదు నిమిషాలవరకూ నన్ను మాట్లాడించకు."

మౌళవిక సంగతి తెలిసిన జయశ్రీ ఊరుకుంది. వెంటనే "నేను తీసుకొస్తానుండు" అంటూ బయలుదేరింది ఓ క్షణం తర్వాత.

"ఆటో" అంటూ బిగ్గరగా పిలిచింది. ఆ దారిన పోతున్న ఒకరిద్దరు జయశ్రీవైపు చూశారు కూడా. మౌళివిక కోసం అటువంటివి లెక్కచేయదు ఆమె. ఓ ఆటో ఆగింది.

"అశోక్ నగర్. సిటీ సెంట్రల్ లైబ్రరి చెల్తే ?"

"నయిజీ. కోఠీ జానాహై" అన్నాడా ఆటో డ్రయివర్.

"దస్ రుపై దేతే..ఆతే హై క్యా?" అంది మౌళవిక గట్టిగా.

"చలో అన్నాడు ఆటో డ్రైవర్ మీటర్ డౌన్ చేస్తూ.

నిజానికి నాలుగు రూపాయలు కూడా మించదు. పైగా అది ఉదయం తొమ్మిది గంటల సమయం. బేరం ఆడొచ్చు. పోలీసుని పిలవచ్చు. ఓపికపడితే ఇంకో ఆటో దొరుకుతుంది కూడా. కానీ మౌళవిక అనుభవిస్తున్న ఆ బాధని చూసి తిరిగి మాట్లాడలేకపోయింది జయశ్రీ

ఆటో బయలుదేరింది. 'ఉఫ్' అంది మౌళవిక సీటుకి చేరబడి రిలాక్స్ అవుతూ.

"ఎందుకంత టెన్షన్ నీకు?" అంది జయశ్రీ మౌళవిక మూడ్స్ ఆమెకు బాగా తెలుసు.

"అయామ్ సారీ జై.. అనవసరంగా నిన్ను కసురుకున్నాను."

"అది సర్లే. సిటీ సెంట్రల్ లైబ్రరీ కెందుకు? మనం పిక్నిక్ కి వెళ్ళటం లేదా?"

"అది తర్వాత. ముందు లైబ్రరీకి వెళ్ళాలి. రచయితల మీటింగ్ వుంది. ఎనిమిదిన్నరకే అని 'ఈనాడు'లో వేశారు."

"అక్కడికి మల్లాది వస్తున్నాడా?" అడిగింది జయశ్రీ

"ఎగ్జాట్లీ.. నీకెలా తెలుసు?"

"ఇన్నాళ్ళుగా నీతో సావాసం. బహుశా ఆ దోషం ఏదయినా అంటుకుని ఉండొచ్చు."

"ఈసారి ఎలాగయినా అతన్ని చూసి తీరాలి" అంది మౌళవిక ధృఢంగా.

"మరి ఎనిమిదిన్నర లోపునే బయలుదేరొచ్చుగా ఈ టెన్షన్లన్నీ ఎందుకు?"

"నీకు తెలియందేముంది కారులో డైరెక్టుగా గండిపేటకి వస్తాం అని చెప్పానా సడెన్గా 'ఆడిటర్తో పనుంది ఇప్పుడే వచ్చేస్తానని' కారు తీసుకుని చెక్కేశారు డాడీ. అప్పట్నుంచీ మొదలయింది తిక్క."

మౌళవిక ఇప్పుడు పూర్తిగా రిలాక్సు అయిపోయింది.

"ఎలా ఉంటాడంటావ్? బావుంటాడంటావా?" అని మళ్ళీ తనే అంది మరో నిమిషం తర్వాత.

"ఏమో తల్లీ? ఎవరికి మాత్రం తెలుసు? తీరా యిద్దరు ఆడపిల్లలు వెళ్ళి మాట్లాడితే తెగ ఫోజు కొట్టేస్తాడో ఎమిటో?"

"కొడితే కొట్టనీ. ఒక్కసారి చూసి ఆటోగ్రాఫ్స్ తీసుకోగలిగితే చాలు" అంది మౌళవిక.

"అదేవిటే ఆటోగ్రాఫ్స్ అంటున్నావు?"

"ఇదిగో ఇటు చూడు" అంటూ వ్యానిటీ బ్యాగ్లోంచి కొత్త ఆటోగ్రాఫ్ బుక్ తీస్ చూపించింది మౌళవిక.

"అతని కోసం కొన్న ఆటోగ్రాఫ్ బుక్ ఇది. అన్ని పేజీలలోనూ అతని సంతకం తీసుకుంటా. అతని సంతకం తప్ప ఈ బుక్లో ఇంకేమీ కనిపించడానికి వీలులేదు."

"ఇదేం పిచ్చే?" అంది జయశ్రీ విస్తుబోతూ. మల్లాది వెంకటకృష్ణమూర్తి అంటే మౌళవికకి విపరీతమయిన అభిమానమని ఆమెకు తెలుసు. అతనికి వ్యతిరేకంగా ఒక్కమాట ఎవరు మాట్లాడినా మౌళవిక సహించలేదన్న సంగతీ తెలుసు. అయినా ఉండబట్టలేక అనేసింది.

"నీకిది పిచ్చిలా ఉండొచ్చు. నాకు ఆరాధన కావచ్చు. అతనికి అభిమానంలా కనిపించొచ్చు" అంది మౌళవిక ఈజీగా.

"సరేలే ఎవడి పిచ్చి వాడికానందం."

"అది మగాళ్ళ నుద్దేశించి అన్నదే. ఆడ వాళ్ళకా సామెత వర్తించదు" అంది మౌళవిక హుషారుగా.

అసలు మౌళవిక ఎప్పుడూ హుషారుగా వుంటుంది. ఆమె చలాకీతనానికి అలవాటు పడిన వాళ్ళు రోజుకి ఒకసారయిన్ ఆమెతో మాట్లాడకుండా ఉండలేరు. దానికి తోడు ఆకర్షించే చక్రాల్లాంటి కళ్ళు నవ్వితే కనిపించే ఓ దొంతి పన్ను ఆమెకు వరాలు.

ఆటో ఆగింది. బ్యాగ్ లోంచి పది రూపాయలు తీసి ఇచ్చేసి పరుగెడుతున్నంత వేగంగా ముందుకు నడిచింది మౌళవిక.

"అబ్బ. కాస్త స్లోగా నడవ్వే బాబూ. జాంబవంతుడి అంగలూ నువ్వునూ" అంది జయశ్రీ

"అసలు హనుమంతుడిలా ఎగరాలనుందే కుదరక జాంబవంతుడి టైపులో ప్రాక్టీస్ చేస్తున్నానంతే."

మరికొన్ని నిమిషాలలో 'మల్లాది'ని చూడపోతున్నాననే ఆమె ఉత్సాహం మీద నీళ్ళు జల్లటం ఇష్టంలేక "పద పద" అంటూ కూడా పరుగెత్తింది జయశ్రీ "మల్లాదిగారు లోపలున్నారా?" అని అడిగింది మౌళవిక అక్కడే ఓ రిజిష్టర్ ముందేసుకుని కూచున్న ఒకతనిని.

ఆటో ఆగిన దగ్గర్నుంచీ అతడు వీళ్ళిద్దర్నే చూస్తున్నాడు. లోపల జరుగుతున్నది రచయితల మీటింగైతే ఆడవాళ్ళెందుకు వచ్చారా అన్నది అతని మొదటి సందేహం. వచ్చిన వాళ్ళకి పరుగులాంటి నడక ఎందుకో, అంత అర్జంటేమిటో నన్నది అతని రెండో సందేహం. నిజానికతడు కూడా మల్లాడిని ఎప్పుడూ చూడలేదు. కానీ వీళ్ళిద్దరూ కాస్త చదువుకున్న పెద్దింటి అమ్మాయిల్లాగా కనిపించట్మ వల్ల దబాయించేస్తారేమోనవి కొంచెం భయపడ్డాడు.

"తె...తెలీదండీ. అక్కడ ఆదివిష్ణుగారున్నారు. ఆయన్ని అడగండి" అన్నాడు.

"ఆదివిష్ణు అంటే"

"అదేనండీ ఆదివిష్ణు అని మంచి హ్యూమర్ రైటరు సగటు మనిషి, వాంటెడ్ ఫార్స్, సిద్ధార్థ, అతిథి దేవుళ్ళొస్తున్నారు జాగ్రత్త"

"అవన్నీ మేమూ చదివామండీ. అక్కడున్న వాళ్ళలో ఆదివిష్ణు ఎవరూ అని?"

అతను ఖంగుతిన్నాడు. "అదిగో ఆ మూల నిల్చుని తెల్లటి జుట్టు, కళ్ళజోడు చేతిలో గోల్డ్ ఫ్లేక్ సిగిరెట్టూ ఆయనేనండి" అంటూ ఒదిలించేసుకుని వాళ్ళిద్దరూ ముందుకి నడవగానే "హమ్మయ్య" అని అనుకున్నాడు.

"ఎక్స్క్యూజ్ మీ" అంది మౌళవిక ఆదివిష్ణు దగ్గరికి వెళ్ళి.

"ఏంటండీ?" అన్నాడు అతను.

"మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తిగారు ఈ మీటింగుకి వచ్చారండీ?"

"లేదే" అన్నాడు ఆదివిష్ణు సిగిరెట్ పారేస్తూ.

"లేదా?" ఒక్కసారిగా గాలి తీసేసినట్టయిపోయింది మౌళవికకి.

"నిజమేనాండీ డెఫినెట్‌గా ఆయన రాలేదా?" అడిగింది జయశ్రీ

మౌళవిక పరిస్థితిని అర్థం చేసుకుని ఓ నిమిషంపాటు ఆమె మాట్లాడలేదని జయశ్రీకి బాగా తెలుసు.

"లేదండీ విజయవాడలో పబ్లిషర్స్‌తో ఏదో పనుంది. మీటింగుకి రాలేకపోతున్నానని నిన్న సాయంత్రమే చెప్పాడు. ఇవాళ రాత్రికి గానీ తిరిగిరాడు" అని అన్నాడు ఆదివిష్ణు.

"మరి ఆయన్ని కలవాలంటే ఎలాగండీ?" అంది జయశ్రీ

"ఏ పత్రిక ఆఫీసుకెళ్ళినా అతని అడ్రసు ఇస్తారు కదా?"

"మాకివ్వరండీ చాలాసార్లు ప్రయత్నించాను" అంది మౌళవిక గొంతు పెగుల్చుకుని.

ఆమె కళ్ళలోకి చూశాడు ఆదివిష్ణు. అప్పటికే ఓ సన్నటి నీటి పొర కమ్ముకుని ఉంది ఆ కళ్ళలో, ఆవెనక దాగిన నిరాశని, ఆ నిరాశని ప్రతిబింబచేస్తున్న నిస్పృహని పూర్తిగా ఒక్క క్షణంలో క్షుణ్ణంగా చదవగలిగాడతను.

"ఓ పని చెయ్యండి. మీ అడ్రసు ఇవ్వండి. రేపో ఎల్లుండో అతను కలిసినప్పుడు ఇస్తాను. మీకు ఉత్తరం రాస్తాడు."

"రాయరండీ ఒకవేళ రాసినా తన పోస్టు బాక్స్ నెంబరు ఆ80 టి అని ఇస్తారు. ఆ అడ్రసుకే మేం రాయాలి" అంది మౌళవిక.

"మల్లాది అంటే మా మౌళవికకి చాలా ఇష్టం అండీ. ఒకసారి ఎలాగైనా సరే ఆయన్ని కలుసుకునేట్టు చేయండి. మీరందరూ ఎప్పుడూ కలుసుకుంటూ ఉంటారు కదా.. ప్లీజ్" అమి జయశ్రీ

"చిచ్చిచ్చి చ్చి చ్చి.. మీరంతగా ఫీలవక్కర్లేదండీ మీ అడ్రసివ్వండి చెప్తాను. అతని సెక్రటరీకో, అతనికో నేనే స్వయంగా ఇచ్చి మిమ్మల్ని కలుసుకునేటట్టు చేస్తాను" అన్నాడు అతను.

"ప్రామిస్?" అంది మౌళవిక హుషారుగా చనువు తీసేసుకుంటూ.

"సరస్వత్తోడండి బాబూ. తప్పకుండా ఇస్తాను" అన్నాడు ఆదివిష్ణు మరో సిగిరెట్ వెలిగిస్తూ.

"మీరు ఆర్టీసీలో పనిచేస్తుంటారు కదండీ" అంది ఆమె తన అడ్రస్ రాస్తూ.

"అవునండీ."

"మరి మీకింత కర్టెసీ ఎలా వచ్చిందండీ?"

"అదేంటండీ. ఆర్.టి.సీ అంటే రాదు, తెలీదు, చెప్పరు అని అంటారు కదా. మీరింత హెల్పింగ్ నేచర్‌తో మాట్లాడుతుంటే" అంది ఆమె.

"మీరు భలేవారండీ బాబూ. భలే తమాషాగా మాట్లాడుతున్నారే?" అతను ఖిస్ ఖిస్ ఖిస్ మని నవ్వుతూ.

"మల్లాదిగారిని పరిచయం కానివ్వండి. మరింత రెచ్చిపోతుంది మా మౌళివిక" అంది జయశ్రీ

"చాలా సంతోషం అండీ. మంచి అభిమానుల్ని చూసేనివాళ" అన్నాడు ఆదివిష్ణు అడ్రసు కాగితాన్ని మడిచి జేబులో పెట్టుకుంటూ.

"చాలా థాంక్సండీ వెళ్ళొస్తాం" అంటూ బైటికి నడిచారిద్దరూ.

"ఏంట్రా ఇంత ఆలస్యం?" అంటూ బిలబిలమని చుట్టుముట్టారు సుమారు పదిమంది అమ్మాయిలు ఆలస్యంగా వచ్చిన మౌళివిక, జయశ్రీని.

"అబ్బే. కారు మా డాడీ తీసుకెళ్ళారు. బస్సు కోస్మ వెయిట్ చేస్తే దొరకలేదు. గండిపేట దాకా రమ్మంటే ఒక్క ఆటోవాడూ ఎక్స్‌ట్రా తీసుకోకుండా రాలేదు అందుకని" అంది మౌళవిక.

"మధ్యలో మల్లాది గురించి కొంత వేట జరిగిందిలే. అది చెప్పవేం? ఆఫ్ కోర్స్ చూడ్డం ఈసాఇర్ కూడా కుదర్లేదనుకో" అంది జయశ్రీ

"అదన్నమాట సంగతి ఆయనొకవేళ కలిసుంటే ఇవాళ పిక్నిక్‌కి డుమ్మా కొట్టేసే దానివన్నమాట?" అంది సంయుక్త.

"చూడు సంయుక్తా సూక్ష్మగ్రాహీ ఆయన్నొకవేళ కలిస్తే మరి కొంచెం ఆలస్యం అయివుండేదేమోగానీ మొత్తానికి పిక్నిక్కే ఎలా ఎగ్గొట్టేస్తాను చెప్పు" అంది మౌళవిక.

"ఏమో తల్లీ ఆ మల్లాది పేరు చెపితే చాలు నీకు ఒళ్ళూపై తెలీదు కదా అందుకని"

ఇక వీళ్ళు తనని ఆటపట్టించడం మొదలుపెడతారని గ్రహించింది మౌళవిక.

"సరి సరి అదలా ఉంచి ఈ పిక్నిక్‌లో మనం ఆడుకోవాలి కదా. నేనో మంచి బ్రెయిన్ టీజింగ్ క్వొశ్చన్ ఇస్తాను చెప్పండి. ఎవరు చెప్పగలరో?" అని సంభాషణను మళ్ళించింది.

"చెప్పు...చెప్పు"

"అర్ధనారీశ్వరుడైన శివుడు ధరించే బ్రా ఏది?" అంది మౌళవిక.

"శివుడు బ్రా ధరించడమేమిటే? పాడు" అంది సంయుక్త.

"అందులోనే వుంది టెక్నిక్. ఊ చెప్పండి. సాయంత్రం దాకా గడువిస్తున్నా."

"లాభంలేదే త్వరగా చెప్పేయ్ అన్నరు సస్పెన్స్ భరించలేకపోతున్నాం."

"త్వరగా చెప్పాలంటే మళ్ళీ మల్లాదిని గురించి తక్కువగా మాట్లాడనని ప్రామిస్ చెయ్యండి. ఇప్పుడే చెపుతా. లేదా సాయంత్రం దాకా బుర్రలు బద్దలు కొట్టుకోండి" మౌళవిక అంది గర్వంగా.

"ఓ.కే మహా తల్లీ. నిన్నూ, మల్లాదినీ ఇంకే అనం. ప్లీజ్ చెప్పేయ్. కడుపుబ్బిపోతోంది.

"కడుపుబ్బిపోతే ఆ పక్కకి పోయి కూచో. తరంగిణీ ఓ తరంగిణీ అని పాడుకుంటూ" అంది మౌళవిక సస్పెన్స్‌ను మరింత సాగదీస్తూ.

అందరూ మూకుమ్మడిగా చేరి బ్రతిమాలేసరికి చివరికి చెప్పిందామె

"శివుడు ధరించే బ్రా కోబ్రా!"

"హమ్మయ్య ఇంతేనా? ఎంత ఏడిపించావే బాబూ ఈ మాత్రందానికి శివుడు అనొచ్చుగా 'అర్ధనారీశ్వరుడైనా' ఎందుకో?"

"దాన్నే మిస్ డైరెక్షన్ అంటారు" అంది మౌళవిక మరింత గర్వంగా.

"ఒప్పుకున్నాం. నీకు, నీ మల్లాది టైప్ క్విజ్‌లకి జోహార్లు. అన్నట్లు మీ మల్లాదిగారికి హాట్సాఫ్" అన్నారు సంయుక్త అండ్ కో సంయుక్తంగా.

"మనం హాట్సాఫ్" అనకూడదు - "టెయిల్స్ ఆఫ్" అనాలనుకుంటాను.

అలా సాయంత్రం వరకూ కేరింతలతో హాయిగా గడిచిపోయింది. మౌళవిక ఇంటికి చేరేసరికి ఏడున్నర.

"డాడీ ఏరీ?" అని అడిగింది వంటవాడ్ని.

"ఇప్పటిదాకా మీ గురించే చూసి పావుగంట కిందటే మీటింగ్ ఉందంటూ బయటికి వెళ్ళారు. మిమ్మల్ని భోంచేసెయ్యమన్నారు" అన్నాడు యాదగిరి. పేరుకి యాదగిరే అయినా అతని భాషలో తూర్పు జిల్లాల యాసే ఎక్కువ ఉంటుంది. అప్పుడప్పుడు మాత్రం తెలంగాణాతనం తొంగిచూస్తూ ఉంటుంది.

"ముందు కాఫీ ఇవ్వు, స్నానం చేశాక భోంచేస్తాను" అంది మౌళవిక వాచీ, ఉంగరాన్ని తీసి బ్యాగ్‌లో వేసుకుంటూ.

"అలాగేనమ్మా అన్నట్టిందాక మీ గురించి ఓ బాబు ఎవరో వచ్చారు."

"ఎవరు పేరడిగావా?" అంది మౌళవిక. తన గురించి ఇంటికి వచ్చే మగాడెవరయి ఉంటారు? తన బాయ్ ఫ్రెండ్స్, క్లాస్‌మేట్స్‌కూడా ఎవరూ లేరే?

"అడిగానమ్మా చాలా పెద్ద పేరుంది. యాదుకి రాలేదు మర్చిపోయా."

"అందుకే నీకు 'యాదగిరి' అని పేరు పెట్టి ఉంటారు. సర్లే కాఫీ ఇవ్వు" అంది ఆమె టవల్ భుజం మీద వేసుకుని.

కాఫీ తాగుతుండగా కాలింగ్ బెల్ మోగింది.

"ఇందాక వచ్చిన బాబుగారేనమ్మా" అన్నాడు యాదగిరి తలుపు తీసొచ్చి.

సగం తాగుతున్న కప్పుని అలాగే ఉంచేసి హాలులోకి వచ్చింది మౌళవిక.

కుర్చీలో కూర్చుని ఉన్నాడతను. మంచి పొడవు. పొడవుకి తగ్గ విగ్రహం. కళ్ళజోడు.

"మీరు...?" అంది మౌళవిక.

అతడు లేచి సమాధానం చెప్పాడు.

ఆమె చెవులు గింగురుమన్నాయి.

"ఆ" అంది కళ్ళు విప్పార్చి.

"అవునండీ. నా పేరు మల్లాది వెంకట కృష్ణమూర్తి" అని అన్నాడతను.

(కొనసాగింపు వచ్చేనెలలో)

Post your comments